Ч. 116. Пятниця 2 (15) червня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Теперішне положенє в Росиї.

Із всіх вістий, які тепер надходять з ріжних сторін в Росиї, здає виходити, що там може вже й в недалекім часї готова вибухнути революция, далеко страшнійша, як була перша. Нема, здаєсь, сумніву, що правительство тратить щораз більше сили в державі, а хоч би може верховодячі круги й мали охоту з цілою енерґією душити весь свобіднійший рух, то таки брак їм до того сили, бо з кождим днем ослабають щораз більше ті основи, на котрих они доси опирали ся; ба не слабнуть, але таки просто обертають ся против правительства.

Войско і маси темного селяньства—то була тота найкрїпша основа, на котрій розпаношило ся а відтак і розгуляло ся було на добре росийске чиновництво, зачинають вже на добре бурити ся. Найбільшою трівогою мусять кождого наповняти рухи серед темного а збіднілого селяньства, котрим відваги додали заходи Думи державної в справі надїлу селян державними і апанажовими ґрунтами. Темні маси селян, призвичаєні в Росиї до того, що все доси діяло ся по указу, не розуміють того, що аґрарної справи не дасть ся залагодити одним почерком пера, отже гадають, що й тепер треба лиш видати указ, щоби все так стало ся, як они того хотять і як їм потреба, а що доси того не зроблено, то они зачинають бурити ся. Не без того, що у великій мірі причиняє ся до того ще й сильна аґітация социялїстична, котра знаходить в Росиї далеко сильнійший ґрунт для себе, як деинде.

Отже із ґуберній вороніжскої, казаньскої і саратовскої надходять вже вісти о великих і небезпечних рухах серед тамошних селян. Особливо заворушило ся страшно в казаньскій ґубернії в округах Чабаксари і Тетюші, де серед селян настала страшенна нужда. Селяни, що не мають нїгде зарібку, сполучили ся у великі ватаги, котрі нападають на двори і рабують та палять. Подібні розрухи вибухли також дня 4 с. м. в садовскім окрузї вороніжскої ґубернії. — В полтавскій ґубернії розкинено відозви взиваючі селян і службу двірску, щоби не спали в двірских будинках, бо ті мають бути спалені. — З Харкова доносять знов, що в сумскім окрузї арештовано за розрухи аґрарні від грудня минувшого року 1100 селян. — Так діє ся по селах; а по містах воюють знов безнастанно бомбами. Нема дня, щоби телеґраф не приніс вісти, що в однім або другім місті убито або зранено бомбами одного або й кількох чиновників.

Але найнебезпечнійші зі всего то бунти у войску, які зачинають знову проявляти ся щораз більше на великі розміри. Видко, що у войску завела ся вже дуже широка аґітация та й знайшла богато приклонників. Про явні і досить грізні бунти доносять доси з Курска і Полтави а з Кронштадту і Севастополя про дуже непевне положенє серед тамошної залоги.

Про ворохобню козлівского полку піхоти в Курску подає росийска ґазета „Двадцятий Век" слїдуючі подробиці: Дня 3 червня вечером зібрало ся 800 мужа вернувшого недавно з Манджурії козлївского полку піхоти на вічє в таборі за містом і постановили на знак протесту против злої і недостаточної поживи, як і против невиплачуваня їм гроший на умундуроване не заводити варти. Але якомусь офіцирови удало ся спонукати змовлених, щоби змінили утомлену варту.

Дня 4 червня досьвіта зібрав ся знову козлївский полк, але до него прилучили ся вже два баталїони резервові, обояньский і лоґовский. З міста прийшов якийсь студент і якийсь робітник і они почали виголошувати дуже пристрасні бесїди о тім, як то у войску дуже зле жити, про япаньску війну, про „землю і волю" і т. и. На вічу явив ся командант полку Соломко. Він зажадав виданя аґітаторів. У відповіди на то подали

---

16)

Оповіданя тайного аґента.

(З анґлїйского — Артура Моррізона).

(Дальше).

— Мої люди — говорив Діксон дальше — працюють звичайно в зовнїшнім бюрі, а у внутрішнім працюю я сам. Тоті дві комнати, як видите, сполучені з собою дверми. Звичайно входимо і виходимо дверми зовнїшного бюра, що виходять до сїний, і мусимо при тім переходити дверми, що в кратах. Двері, що виходять з внутрішного бюра до сїний, бувають завсігди замкнені із середини і я отвираю їх ледви раз на три місяцї. Они були цілий ранок замкнені. Шуфлядка, в котрій були пропавші рисунки, а в котрій я видів їх ще нині о десятій годині рано, знаходить ся в шафці в тім місци, котре я зазначив буквою „ш". То велика шафка з широкими шуфлядками, в котрій можуть рисунки рівно лежати.

— Ага, вже розумію. А тепер же тота приватна комната по другім боці сїний; як має ся річ з тою?

— То приватне помешканє, котрого я уживаю лиш тоді, коли хочу з кимсь поговорити в якихсь тайних справах. Коли я сказав, що не виходив з бюра, то се не значило, що я не виходив із внутрішного бюра; я мав роботу в обох комнатах, а раз вийшов був на пять мінут до приватної комнати, але в тім часї нїхто анї не входив, анї не виходив. Двері від приватної комнати були широко отворені; я виймав собі книжку з бібліотеки, але при тім видів добре двері на противний стороні. Ворсфельд стояв навіть майже через цілий той час в дверех від зовнїшного бюра; хотів мене о щось спитати ся.

— Коли так, то мусимо обмежити ся на перший факт. Ви знаєте, що нїхто з бюра не виходив, анї не заходив до него крім листоноса, котрий не міг приступити до рисунків. А все-таки они пропали! То ми вже на місци?

Віз станув перед великим мурованим будинком. Панове повисїдали а Діксон повів Юїта на перший поверх. Юїт заглянув до кождої з тих трох комнат. Він отворив двері в кратах, але не замкнув їх; відтак пішов з інжинером до внутрішного бюра.

— Чи схочете може поговорити з Ворсфельдом і Ріттером? — спитав Діксон.

— Пізнійше. Правда, то їх верхне одїнє, що висить на вішалцї на право від дверий зовнїшного бюра?

— Так, то їх річи: загортки, капелюхи, палиця і парасоля.

— А до тих загорток хто дивив ся?

— А вжеж.

— А отсе то тота шафка з шуфлядами? Розуміє ся, що ви й в нїй все перешукали.

— Ще й як! Я витягав кожду шуфляду і все виймав з неї.

— Я припускаю, що ви все добре перешукували і нїчого не пересліпили. А тепер скажіть ще менї, чи крім вас і ваших обох помічників знає ще хтось щось о тих плянах?

— О скілько знаю, то нїхто більше.

— А ви не маєте якого послугача?

— Нї, не маю. Лиш рідко коли треба занести якийсь лист на почту, а то може ся Ріттер також зробити.

— Коли ви зовсім певні, що пляни були ще о десятій годині, то се й не має нїякого значіня. Але я хотів би знати, чи ваші люди мають ключі до бюра?

— Анї один анї другий. Всї двері замикають ся на патентові замки а ключі від них у мене. Коли Ворсфельд або Ріттер прийдуть з рана скорше, то мусять ждати, аж я їх впущу а я завсігди при тім, коли в комнатах робить ся порядок. Я на все осторожний.

— Добре. Менї здає ся, що причина крадежі, коли єсть якась, єсть зовсім ясна! Злодій хотів продати тоті пляни якомусь заграничному правительству!

— Розуміє ся. Міг би дістати за них велику суму. Ви може й здогадуєте ся того, що я мав надію на велике майно з того винаходу, а тепер я зруйнований, скоро пляни дістануть ся за границю. Адміралїция з'обовязала мене до як найбільшої тайни а я стратив би не лиш заплату за мою роботу, але ще й довіре, яке мав в урядових кругах. Ба, на мене наложили би ще кару за зірванє контракту і моя будучність пропала би. Не можу вам того навіть сказати, яка то важна справа для мене. Коли менї не поможете, то наслїдки будуть страшні для мене. Та й для краю також.

— Авжеж. А тепер ще одно: Мабуть потреба би, щоби злодій показав тоті пляни тому, хто би їх хотів купити — я гадаю, що він не міг би той винахід устно описати.

єму вояки слідуючі жаданя: 1. Щоби їм видавано на уніформоване місячно по $2^1/_2$ рубля а не по 45 копійок; щоби пущено домів тих вояків, котрим скінчила ся служба в 1905 р.; — 2. щоби їм у свобіднім часї вільно було ходити до міста; — 3. щоби їм вільно було ходити до театру та на иньші забави; — 4. щоби увільнено тих вояків, котрих посадили до арешту за то, що они без дозволу ходили до міста; — 5. скасоване робіт і муштри перед і по заводженю варти; поліпшене харчу; збільшене порций мяса на $^3/_4$ фунта; — 6. видане нової парусини (полотна на шатра); — 6. поправу лїкарскої помочи. (Із сего вже можна змiркувати, які то відносини в росийскім войску, коли аж вояки самі мусять домагати ся, щоби їм давано лїпшої поживи, полотна і лїпшу поміч лїкарску!)

Коли полковник Соломко зажадав ще раз виданя цивільних аґітаторів і загрозив, що завізве козаків, відповіли вояки: „Нехай прийдуть, посїчемо їх на капусту!" — Тоді підполковник Євдокімов кинув ся на вояків з добутою шаблею і хотів зловити аґітаторів, але єго нагаиьбили і побили і він мусїв уступити ся. Завізване Соломка, щоби они повіддавали карабіни і патрони, висьміяно. Тоді завізвано другу і пяту батерию і сотню доньских козаків до усмиреня ворохобників. Але то не помогло нічого, бо козаки не хотіли виступати, кажучи, що їх за мало. А поправдї були они розлючені ізза того, що жандармерия дня 2 червня робила ревізию в касарни козаків.

В виду повної безрадности старав ся Соломко при помочи офіцирів залагодити справу мирно, але й то єму не удало ся. Один з вояків виголосив бесїду, в котрій згадав про сидячих у вязници революционерів і сказав: То наші братя, они потерпіли за свободу. Не можемо бути для них байдужні. В тюрмі загибають селяни, що хотіли виборoти для народу землю і волю. Хибаж то й не наші жаданя? Та й ми вернемо знов до плуга. Щож стане ся з нами, як будемо мати так маленько землї?

Віче тревало аж до змерку, а відтак одні вояки вернули до своїх шатер, другі пішли до міста і там братали ся з цивілїстами, котрі витали їх окликами: Най жиє армія!

Дня 5 червня сповнено всї економічні жаданя. Вояки дістали нові коци до накриваня, сорочки і т. д. Що до прочих жадань, то сказано їм, що то зависить від Петербурга. Настрій був ще дуже ворохобничий. Дня 6 червня наспіли дві сотнї козаків з Фатеша, а дальші мали прийти; 300 курских артилеристів вислано до иньших міст, а офіцирам наказано, щоби не виходили з табору.

Оттак представляє ся той бунт, котрий зразу заперечувано. Подібні бунти лагодять ся й в иньших ґарнізонах, тож і не дивота, що серед таких обставин пішов знов переполох по цілій Росиї і хто лиш може, утікає за границю.

Вісти полїтичні.

З Ради державно. — До ситуациї. — Події в Росиї.

На вчерашнім засїданю палати послів вела ся дальше дискусия над новелею промисловою. По промовах ґенеральних бесїдників приступлено до специяльної дискусиї і передискутоване §§. 1, 3 і 12. Відтак перервано дискусию. — Мінїстер торговлї Форшт заявив на інтерпеляцию пос. Ґесмана, що приймає приреченя свого попередника, і видав вже зарядженя, щоби аванси урядників почтових на 1906 появили ся як найскорше. На тім засїдане закрито а слїдуюче назначено на пятницю, 11 год. перед полуднем.

В комісиї буджетовій палати послів виступив президент мінїстрів бар. Бек против острої критики бар. Морсея, з якою той накинув ся був на бувшого президента мінїстрів дра Кербера за якісь над'ужитя при роздаваню робіт при будові порту в Триєстї. Барон Бек зазначив, що мусить боронити чести урядників, а відтак відчитав обширне письмо дра Кербера, котре представляє історию роздїлу робіт при будові порту і називає зовсїм неправдими і безосновними всякі чутки о тім, мов би то хтось дістав заплату за посередництво.

В комісиї буджетовій австрийскої делеґациї, в котрій предсїдателем єсть пос. Бобжиньский, завела ся була вчера дуже оживлена дискусия полїтична, в котрій забирали голос між иньшими пос. Штайнер, ґр. Шинборн, Крамарж, др. Козловский, др. Дулемба і ґр. Ґолуховский. Буджет мінїстерства справ заграничних ухвалено, а слїдуюче засїдане назначено на суботу.

Молодоческий клюб не вибрав доси предсїдателя на місце др. Пацака а навіть постановив здержати ся з вибором. Староческа „Politik" подає за причину сего поступованя Молодочехів можливість уступленя дра Пацака зі становища мінїстра земляка. Взагалї кажуть, що ситуация у внутрішній полїтицї австрийскій знову погіршила ся.

Петербурска „Страна" доносить, що внаслїдок особистого жаданя царя видано розпорядженє, здержуюче виконуванє вироків смерти.

Берлиньска „Voss. Ztg." доносить з Петербурга, що орґанізациї революцийні в Росиї розвинули знову велику дїяльність. Коло Петербурга відбувають ся майже що дня збори, в котрих беруть участь також і особи войскові. Єсть мабуть намір скликати десь до Фінляндиї великі збори революціоністів. Петербурска полїция вже то перевідала і вислала наперед до Фінляндиї велику масу тайних аґентів.

Новинки.

Львів, дня 14-го червня 1906.

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало почтового асистента Андр. Солецкого почтовим офіциялом в Ярославі.

— **З ц. к. галицкої дирекциї почт і телеґрафів.** З днем 1-го липня 1906 заводить ся при ц. к. урядї почтовім в Снятинї службу сїльского листоноса також для місцевостий Микулинцї, Будилів, Устє і Тулова. — З днем 1 липня 1906 заводить ся при ц. к. урядї почтовім в Самборі службу сїльского листоноса для передмість: Замійска, Поводова, Повтірна, Середна, Дїльна і Завидівка. Передмістє „Замійска" буде листонос обходити щоденно, а прочі передмістя що другий день. — Дня 1-го червня с. р. віддано до прилюдного ужитку продовжену з Кракова до Львова другу межимістову лїнїю телефонїчну Львів-Відень ч. 3621. До тої лїнїї влучено посередні стациї в Перемишли, Ярославі, Переворску, Ряшеві і Тарнові, наслїдком чого дотепершна лїнїя телефонїчна Відень-Львів ч. 3559 буде служити в нормальних обставинах виключно до ужитку для кореспонденциї Львова і Кракова з Віднем.

— **Про повінь** пишуть нам з Дубовець над Днїстром: Днесь маю нагоду донести вам сумну вість про нещастє, яке навістило наше село. Від кількох вже днїв зачало було якесь нїчим не витолковане прочутє наповняти душу кождого

— О нї, то річ неможлива. Пляни суть дуже скомпліковані і вкриті числами, від котрих віле дїло зависить. Треба взагалї мати докладне фахове знане, щоби тoтi рисунки зрозуміти. Всїлякі правила з гідростатики, з хемиї, електричности і пневматики оброблені там дуже докладно і найменша похибка в якій небудь части попсувала би цїлу річ. Нї, нї, пляни доконче потрібні а они пропали.

В сїй хвили дало ся зачути, що хтось іде до дверий зовнїшного бюра, і хтось увійшов. Двері межи обома бюрами були трохи відхилені а Ювіт міг крізь скляннї двері в кратах, лишені отвором, видїти цїле місце поза мими. Якийсь порядно одягнений мужчина з дуже густою бородою станув там і поклав ручну торбу на край стола. Ювіт дав Діксонови знак, щоби той не відзивав ся. Той мужчина говорив якимсь дивно високим голосом і такою мовою, як би то був якийсь чужий чоловік. Він допитував ся, чи може з паном Діксоном поговорити.

— Він тепер занятий — відповів єму один з рисовників. — Не гадаю, щоби ви могли з ним нинї по полуднї поговорити. Може би я міг єму щось передати?

— То вже другий раз приходжу я сюди. Перед двома годинами сказав менї пан Діксон сам, щоби я знов прийшов. Маю показати важне — знамените парове пакованє, дуже дешеве та й попит великий. — Чоловік той вдарив рукою по торбі. — Маю замовленя від найбільших товариств зелїзничих. Чи не можу побачити ся з ним хочби лиш на хвилинку? Я не буду забирати єму часу.

— Нї, нинї дійстно годї; він не може нїкого приймати. Але може схочете подати своє імя?..

— Я називаю ся Ґінтер, але що то з того? Він просить мене, щоби пізнїйше прийшов, я приходжу а він занятий. Велика шкода. — Чоловік той вхопив свою торбу, взяв палицю і пішов розгнїваний.

Ювіт стояв тихонько і дивив ся з поза дверий.

— Від чоловіка, що називає ся Ґінтер, ледви можна би сподївати ся такого наголосу в мові, чи як кажете? — сказав він, призадумавшись. — То анї не француский, анї не нїмецкий наголос, але на всякий случай якийсь заграничний. Ви мабуть не знаєте того чоловіка...

— Нї, не знаю. Він прийшов був около пів до першої, якраз коли ми були занятї шуканем. Я був сам в зовнїшнім бюрі і сказав єму, щоби пізнїйше прийшов. Таких аґентів, що хотіли би продати всїлякі можливі винаходи, приходить богато. Але щож ви думаєте тепер зробити? Чи хочете поговорити з моїми людьми?

Пан Діксон закликав свого першого рисівника і попросив єго, щоби він впорядкував поперевертані папери в шуфлядах, та щоби прислав Ріттера.

Ріттер увійшов з глубокою пошаною до приватної комнати. Був то молодий мужчина, що виглядав хоровито, з надутим лицем, маленькими очима та грубими губами.

— Сїдайте собі, пане Ріттер — відозвав ся Ювіт острим тоном. — Пан Діксон та й я знаємо дуже добре про вашу недавну розмову з вашим приятелем Ґінтером.

Ріттер, що розпер ся був трохи на кріслї, подав ся далеко наперед і поблїд.

— Як виджу, то ви чогось перепудили ся! Ви повинні би бути трохи осторожнїйші поза домом, коли хочете укрити своїх приятелїв. Як я не без причини здогадую ся, має Ґінтер пляни, котрі не міг від нїкого иньшого одержати, як лиш від вас. То називає ся крадїж, пане Ріттер, а закон за то остро карає.

(Дальше буде).

з жителів нашого села, ба, й вся природа якось ледви животіла, зьвірята й птиції чогось непокоїли ся, наче-б хотіли сказати, що в недовгім часі настане щось надзвичайного. Та й настало! Прийшла з 6 на 7 с. м. страшна катастрофа, повінь, що несподівано і страшно залила ціле наше село, знищила все, що лиш де було. Пропала вся надія бідного хлїбороба, зникла як камінь кинений у воду. Всї уповали на то, що нива зародить і буде якось инакше, а тепер звідки чогось взяти, коли всюди, де глянеш оком, вода або пісок. Навіть раз до рота нема що вложити, бо більша часть позабирала вже давно задатки по дворах, що-б хлїба купити, бо старого вже давно забракло. Як сумний і жалістний вид представляють тоті бідні люди разом з своїми дітьми, що сидять по подах своїх хат, в котрих вже й піч давно упала й стїни валять ся, а бідні діти все несьміло кажуть: Татуню або мамуню, я голодний або голодна, а татуневи або мамуни сльози стають в очах, коли зацитькують діти. Бридуть до хат, шукають, чи де чого не знайдуть, та ба, коли все поплило з водою крізь вікна або таки й стїною. Куди кинути оком на городи й поля, не видко нічого, як лиш воду, по котрій мкне ся чайка. Із сказаного зрозуміють читателї наше гірке й прикре положенє, та й Вис. Правительство, до котрого звертаємось з просьбою, зрозумів наше горе та уділить бідним запомог і увільнить нас від податків. — *С. Д.*

— **Дрібні вісти.** У Львові проявила ся між псами скаженина. В наслідок того з порученя Намістництва зарядив львівский маґістрат заостренї приписи що-до примусового водженя псів в каганцях і на припоні. — Заступником маршалка ради повітової в Бродах вибрано п. Арт. Шнеля, властителя Старих Бродів. — В місточку Динові в ночи з 8 на 9 с. м. погоріло 9 домів. — Іван Соха, селянин з Кротошина під Львовом, доніс поліції що оногди згубилась єму у Львові его 9-лїтна дочка.

— **Пробні мундури в австрийскій армії.** 60-тий полк піхоти і 25 баталїон стрільців, та босаньско-герцеговиньский баталїон стрільців дістали по кількадесять нових мундурів на пробу. То нові шапки, нові блюзи з викладаними ковнїрами, плащі з підшивкою до відпинаня, сірі штани і т. пи. Коли по році ношеня покажуть ся ті мундури практичними, то звільна заведуть їх в цілій австро-угорскій армії.

— **Маґістрат міста Львова** розписав конкурс на чотири підмоги по 120 К річно з фондациї ім. цїсаря Франца Йосифа I. для убогих хлопців в віці 12—16 літ, що учать ся ремесла (термінують) у Львові. Поданя, заосмотрені в метрику хресту, сьвідоцтво убожества, сьвідоцтво шкільне і посьвідченє працьодавця, потверджене корпорациєю що-до поведеня петента і поступу в науці, належить вносити до маґістрату до дня 25-го с. м.

— **Найбільший корабель сьвіта.** В анґлїйских доках в Гандебанк спущено оногди на воду великаньский перевозовий пароход, котрим Анґлїя задумує здобути знов першеньство в мореплавстві, яке перед кількома лїтами утратило в користь Німеччини. Новий корабель, названцем „Люзитанїя", належить до товариства Кунарда. Однако анґлїйске товариство доложило значні суми до коштів будови в тим условем, що на случай війни пароход буде уоружений і буде служити анґлїйскій маринарці яко патролюючий корабель. Пароход, порушуваний турбінами, має скорости 25 миль на годину, отже перевисшає в тім напрямі найбільший німецкий пароход „Цїсар Вільгельм II." Машини „Люзитанїї" мають силу 68.000 коний, в містимости має 38.000 тон, довжина виносить 232 метри, висота девять поверхів. Залога числить 800 людий, а може перевезти 2350 подорожних.

— **Богата жінка.** Н-на Берта Круп, властителька фабрики пушок в Німеччині, заручила ся з Густавом ф. Болен-Гальбах, легацийним радником пруским при Ватиканї. Н-на Круп єсть найбогатшою дівчиною не лише в Німеччині, але на цілім сьвітї. Єї власне майно виносить 159 міліонів марок, а чистий річний дохід доходить до 19 міліонів марок.

— **Для вдовиць і сиріт по сьвящениках.** Товариство „Ризниця" в Самборі розсилає сими днями 2.060 К запомоги для вдовиць і сиріт по сьвящениках. Повисшу суму розділено на 76 осіб.

— **Кошикарска школа в Джурові.** В році 1892 заложено заходами п. Заґурского, властителя Джурова, в снятиньскім повітї, школу, в якій діти виробляють ріжні предмети почавши від найзвичайнійших ручних коштів на дерево, біле, подорожні куфри, також тарелї на хлїб, стінні кошики, столи, фотелї, крісла, візки, колиски, ліжка, етажерки, рамки і ин. Материялу достарчають громади Джурів, Рудники, Залуче, які управляють умисно на сю ціль лозу. Наша звичайна краєва лоза надає ся лиш на простїйші вироби. За метричний сотнар лози без кори платить школа 16 К. В школі є занятих 12 учеників, з яких місцеві побирають стипендиї по 6 К а замісцеві по 12 К місячно. По скінченю школи дістають ученики даром знаряди, потрібні до кошикарских виробів, вартости 40 К. Наука тревáє три роки. В школї уділяють також науки садівництва. Школа дістає запомогу від правительства, повітової ради і краєвого виділу.

— **Американьский добродій.** Звістний американьский міліярдер, король броварів Адольф Буш, уділив бідним міста Сан Франціско з нагоди катастрофи землетрясеня 500.000 корон. Але того мало. Американьскі часописи доносять про дальші датки того богатиря. Готель, в котрім мешкав Буш, знищив в часі катастрофи огонь до тла. Коли оповідаючи про страту цілого маєтку, властитель знищеного готелю розплакав ся, сказав Буш: „Не побивайте ся, маєте тут 500.000 корон і віддайте менї їх, коли схочете". Одному маляреви, котрому огонь знищив ателїє, призначив Буш ренту 1000 корон місячно.

— **Нещастна пригода.** Із Станиславова пишуть, що в понеділок по полудни утопив ся там в Бистриця ученик III. року семинарії учительскої Кликайло. Купав ся в ріці зараз коло моста Галицкого а наткнувши ся на велику глубінь, при високім станї води, утонув. Нещастний, син селянина з охрестности Станиславова, був пильним і добрим учеником і полишив по собі жаль серед товаришів.

— **Замітна судова розправа** відбула ся оногди в Вінер-Нойштадт. На лаві обжалованих сидів 20-лїтний огородник Новак, обжалований о злочин убитя своєї богатої роботодавниці Бідерманової в Баденї к. Відня в цїли грабежи. В слїдстві признав ся Новак, що любив ся з Бідермановою і убив єї підчас суперечки. При розправі він випер ся своїх попередних зізнань, мотивуючи се тим, що до зізнань припеволили его страшні знущаня в арештї і держанє его в темници з виразною засторогою слїдчого судиї, що по признаню его до вини буде мати супокій. Дійстно, коли Новак признав ся до убитя Бідерманової, перенесено его з темниції до звичайного слїдчого арешту і дано єму супокій. Перед закінченєм розправи оборонець обжалованого др. Штайн зголосив ся на сьвідка і під присягою зізнав, що Новак заклинав ся перед ним про свою невинність, та що признав ся в слїдстві до вини з понуки висше наведеної. Трибунал на основі вердикту присяжних судиїв видав вирок увільняючий Новака від вини і кари, а прокуратор не зголосив відклику. Новака випущено сейчас на волю.

Телеґрами.

Відень 14 червня. Є. В. Цїсар приняв вчера по полудни в Бурґу румуньского наслїдника престола.

Відень 14 червня. Комісия для реформи виборчої по довшій дискусиї приняла вчера число мандатів і поділ на округи виборчі в Горішній і Долїшній Австриї та Зальцбурзї після проєкту правительства. Відкинено всякі внесеня о зміну. Слїдуюче засїданє в пятницю.

Владикавказ 14 червня. (П. А.). Близько села Троїцка знайшло було недавно тому кількох Інґушів (кавказке племя) одного із своїх убитого незвістними виновниками. З тої причини товпа їх напала на козаків працюючих недалеко. На другий день обі сторони дістали поміч. З Владивостока вислано відділ піхоти з машиновими карабінами. Войско стріляло до Інґушів, коли ті перестали вже були стріляти; 5 козаків і 7 Інґутів погибло а 3 козаків і 20 Інґушів єсть ранених. По заведеню порядку войско вернуло назад.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).